

Република Србија
Привредни апелациони суд
3 Пж 1987/15
02.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца Земљорадничка задруга „SALANTA-KOOP“ из Дeroња, чији је пуномоћник Миланко Голубовић, адвокат из Сомбора, против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу за производњу и промет „POLJOPS“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Ненад Зрнић, адвокат из Новог Сада, ради исплате, вредност предмета спора 2.278.917,15 динара, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 1905/13 од 02.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду П 1905/13 од 02.03.2015. године у ставу (2) изреке у делу у ком је одлучено о трошковима поступка и ставу (3) изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу (1) изреке укида се решење о извршењу Привредног суда у Новом Саду Ив 2721/13 од 09.09.2013. године у делу у којем је наложено туженом да тужиоцу исплати износ од 2.278.917,15 динара са затезном каматом почев од 12.06.2013. године као и на име трошкова извршног поступка у износу од 112.844,00 динара. Ставом (2) тужбени захтев се делимично усваја и налаже туженом да тужиоцу исплати износ од 1.101.835,39 динара са законском затезном каматом почев од 12.06.2013. године до исплате, као и да накнади трошкове поступка у износу од 127.552,00 динара. Ставом (3) одбија се тужбени захтев за износ од 1.177.081,76 динара са законском затезном каматом од 12.06.2013. године, преко досуђеног износа од 1.101.835,39 динара са законском затезном каматом почев од 12.06.2013. године до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је у одбијајућем делу како у односу на главни дуг и затезну камату и у односу на трошкове поступка. Жалбу је изјавио из свих разлога прописаних

одредбом чл. 373. ст. 1. Закона о парничном поступку уз истицање да је пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку при чему је првостепени суд у побијаној пресуди потпуно погрешно протумачио налаз и мишљење вештака иако је садржина пословања парничних странака детаљно наведена у књиговодственој документацији. У смислу жалбених навода предложио је, да се првостепена пресуда преиначи и усвоји тужбени захтев тужиоца у целисти или укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба тужиоца није основана.

Првостепена пресуда у побијаном делу донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога јер је првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, изрека првостепене пресуде је јасна и није противречна образложењу, а погледу битних чињеница нема противречности између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа записника и исказа дати у поступку и самих тих исправа и датих исказа. Стога првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати у делу у коме је тужилац побија жалбом.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда није било спорно да су парничне странке у предметном периоду, у току 2012. и 2013. године биле у пословним односима, нису спорне испоручене количине робе, нити да се у уговорима парничних странака и уговореним паритетима садржи права воља парничних странака, а били су спорни робни паритети.

Утврђено је да је тужилац на име отпреме кукуруза туженом издао рачун 22/12 од 12.09.2012. године којим га је задужио износом од 6.684.143,76 динара за испоруку 233.548 кг меркантилног кукуруза по цени од 26,50 динара килограм. Тужени је по основу испоруке робе тужиоцу издао рачуне и то: рачун FR-0074/12 од 02.04.2012. године којим је фактурисана испоручена роба у укупној вредности са ПДВ-ом од 900.996,48 динара, рачун FR-0077/12 од 02.04.2012. године којим је испоручена роба у укупној вредности са ПДВ-ом од 213.719,85 динара, затим рачун FR-0091/12 од 03.04.2012. године по коме је испоручена роба у укупној вредности од 956.759,89 динара са ПДВ-ом, потом рачун FR-0239/12 од 08.05.2012. године по коме је испоручена роба од укупно 103.999,68 динара са ПДВ-ом, потом рачун 44/12 од 03.12.2012. године по коме је испоручена роба у износу од 224.240,00 динара са ПДВ-ом, те рачун FR-0001/13 од 02.04.2013. године којим је испоручена роба у укупном износу од 710.100,00 динара са ПДВ-ом. У рачунима туженог наведене су количине за натурално измирење и то по рачуну FR-0074/12 од 02.04.2012. године назначено да је роба за натурално плаћање соја у количини од 26.345 кг, по рачуну FR-0077/12 од 02.04.2012. године назначено да је роба за натурално плаћање соја у количини од 5.922,50 кг, по рачуну FR-0091/12 од 03.04.2012. године назначено да је роба за натурално плаћање кукуруз у количини од 63.784 кг, затим по рачуну FR-0239/12 од 08.05.2012. године назначено да је роба за плаћање соја у количини од 3.060 кг и по рачуну FR-0001/13 од 04.03.2012. године назначено да је роба за натурално

плаћање кукуруз у количини од 24.811 кг. У рачуну 42/12 од 03.12.2012. године није наведена количина за натурално измирење обавезе.

Даље је утврђено да је тужилац 28.09.2012. године упутио допис туженом у коме је истакао да на основу разговора који су вођени са њим 28.09.2012. године када се разговарало о смањењу паритета за преузети репроматеријал тужилац пристаје на предлог туженог за умањење задужења у роби и то на следећи начин: укупан дуг у соји на основу фактура 0074/12, 0077/12 и 0239/12 износи 35.327,50 кг, а умањен износ износи 26.465 кг, а цена соје која је рачуната је 550 еура/т + 8% + 7%, што укупно износи по курсу 114,68 динара износ од 1.928.917,60 динара док укупан дуг у кукурузу на основу фактуре 0091/12 износи 63.784 кг, а умањени износ 44.294 кг, цена кукуруза је 26,50 динара + 8% што чини 28,62 динара, а укупно 1.267.694,28 динара. У допису је констатовано да је дуг тужиоца према туженом у висини од 3.196.611,88 динара, а на основу фактуре 22/12 дуг туженог према тужиоцу износи 6.684.143,76 динара док је преостали дуг туженог према тужиоцу 3.487.531,88 динара.

Дописом од 02.10.2012. године тужени је одговорио на допис тужиоца и истакао да потврђује обавезу тужиоца за соју у зрну по основу датог репроматеријала од 26.465 кг соје и 44.294 кг кукуруза вештачки сувог. Тужени је дописом од 27.11.2012. године обавестио тужиоца да ће обавезу према тужиоцу измирити по следећој динамици: 1.000.000,00 динара до 31.12.2012. године а износ од 1.234.329,83 динара до 28.02.2013. године.

Тужилац је 23.05.2013. године упутио туженом захтев за испуњење обавезе преосталог дуга туженог по рачуну 22/12 од 12.09.2012. године и позвао га да у року од 8 дана од дана пријема захтева плати тужиоцу 3.574.327,86 динара са каматом од 23.05.2013. године.

У доказном поступку изведен је доказ и вештачењем од стране вештака економско финансијске струке са задатком да утврди евентуално постојање висине дуга туженог према тужиоцу имајући у виду целокупан пословни однос по рачуну-отпремници 22/12 и рачунима дужника који су наведени у ставу два предлога за извршење при чему ће вештак увидом у књиговодство обеју парничних странака исказати да ли су приликом међусобног обрачуна испоручених количина роба испоштовани у књиговодственом смислу важећи робни паритети, без обзира да ли су уговорени између странака или постоје по природи посла односно сматрају се општепознатим у бранши у којој парничне странке послују.

Судски вештак је доставио налаз и мишљење у коме је дао три варијанте обрачуна при чему је првостепени суд прихватио трећу варијанту из налаза и мишљења где је обрачун извршен и базиран на параметрима натуралне размене усаглашене на основу међусобних дописа странака па је утврђено да је по основу измењеног-смањеног паритета међу парничним странкама као уговорним странама преостао дуг туженог према тужиоцу од 2.514.601,12 динара, а који износ је добијен одузимањем од укупне вредности испоручене робе соје у количини од 26.465 кг и кукуруза у количини од 44.294 кг од износа дуга утврђеног по рачунима FR-0074/12 од 02.04.2012. године, FR-0077/12 од 02.04.2012. године, FR-0091/12 од 03.04.2012. године и FR-0239/12 од 08.05.2012. године за коју је разлику умањен дуг туженог према тужиоцу. Првостепени суд је прихватио трећу варијанту налаза као правно релевантну за пресуђење заузимајући став да обрачун одговора у потпуности правној и чињеничној ситуацији у конкретном случају, односно из приложене документације суд је несумњиво утврдио да су уговорне стране смањиле паритет и споразумеле се да

тужилац на име репроматеријала који му је испоручио тужени испоручи соју у количини од 26.465 кг и кукуруз у количини од 44.294 кг, те овако сачињен обрачун уважава праву вољу обеју уговорних страна учесника у размени што даје правно прихватљив обрачун дуговања туженог у датој ситуацији. На наведени налаз тужилац није имао примедби нити на математичку тачност нити је предлагао друго вештачење.

Првостепени суд закључује да су парничне странке као уговорне стране договориле размену робе, да су уговориле робни паритет тако да тужилац туженом испоручи 26.465 кг соје и 44.294 кг кукуруза на име претходне испоруке вештачког ђубрива од стране туженог и да је након размене утврђено да преостали дуг туженог према тужиоцу по основу рачуна 22/12 који је предмет утужења се има умањити за разлику вредности испоручених роба у размени између уговорних страна. На основу треће варијанте из налаза суд утврђује да висину дуга који постоји на страни туженог према тужиоцу, а имајући у виду и уплате туженог од 04.12.2013. године од 142.575,41 динар и 05.12.2013. године од 1.270.190,32 динара, тако да је преостали дуг 1.101.835,39 динара.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев за износ од 1.177.081,76 динара са законском затезном каматом од 12.06.2013. године јер је нашао да је захтев превисоко опредељен с обзиром на то да је током поступка утврђено да је тужени кроз уговорену натуралну размену измирио део дуга као и да је новчаним уплатама од 04.12.2013. и 05.12.2013. године смањио дуг према тужиоцу.

Првостепени суд доноси одлуку примењујући одредбе чл. 262., 324., 552. и 553. Закона о облигационим односима.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално правне одредбе из чл. 262., 324., 552. и 553. Закона о облигационим односима, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд као другостепени.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, висину потраживања тужиоца према туженом, првостепени суд је утврдио правилно, а на основу налаза и мишљења вештака који доказ је првостепени суд правилно оценио сагласно чл. 8. Закона о парничном поступку у склопу свих других изведених доказа па и пословне документације странака, њихових дописа и рачуна, при чему је првостепени суд своју одлуку засновао на варијанти три налаза и мишљења вештака, дајући довољне и јасне разлоге да то чини обзиром да тако сачињен обрачун из варијанте три уважава праву вољу обе уговорне стране учесника у размени и обзиром да је утврђено да су уговорне стране смањиле паритет и споразумеле се да тужилац на име репроматеријала који му испоручује тужени, тужени испоручи соју у количини од 26.465 кг и кукуруз у количини од 44.294 кг. Имајући наведено у виду, тужилац у жалби неосновано указује да је првостепени суд погрешно протумачио налаз и мишљење вештака, а ово с обзиром да је налаз и мишљење дат у три варијанте на основу књиговодствене документације парничних странака. Како тужилац није имао примедби на налаз и мишљење судског вештака, то сада не може у жалби успешно побијати правилност налаза и мишљења судског вештака, а на основу ког налаза је првостепени суд и засновао своју одлуку.

Из наведених разлога жалбеним наводима тужиоца, посебно наводима којима тужилац, сада у жалбеном поступку указује колико износи његова висина потраживања, није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде у побијаном делу, посебно из разлога јер је висина дуга туженог према тужиоцу

утврђена на основу налаза и мишљења вештака, варијанта три коју је првостепени суд прихватио уз јасно образложење.

Правилна је одлука о трошковима поступка коју је првостепени суд донео применом чл. 153. и чл. 154. Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом АТ и ТТ као и трошкова вештачења које је сносио тужилац.

Из наведених разлога, а применом одредбе чл. 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

МН/СС

Председник већа – судија
Александра Поповић, с.р.

За тачност отправка